

נפשימה

נפשימה

שוב היא משתלשלת ועד גבה הברך
 בשמלת ילדה. "יתומה?" צפה בחמרה
 האפל, נגדלת ונחסרת.
 מאהבת הלבנה, מודיעה ברמות:
 "אין מות כלל או לדה".
 רגע והיא נעלמת בכיס השאלה,
 מותירה את העולם חרש, כמאבן שקפא.
 מי בדה שהיא סובבת בלהקת
 קוברות בעשב היבש, חדת-קרן, כנשר חוכך
 פסגות או טרוטה על עקבי ים,
 ובו בזמן מתנפנפת כמו פרסמת קרועה,
 נוגסת לבדות, כלה ללא חתן?
 תראו, שוב היא מבצבצת, זורחת
 מעל הותור. עכשו כשאני על הסף,
 אני אומרת לה: "האם את קימת?
 קלעי בולאת העולם".

שתיים-עשרה

השְׁעָה שְׁתֵּי־עֶשְׂרֵה הִיְתָה מְקַעֲקַעַת בְּעוֹרֵנוּ,
מוֹעֵד לְקִיחַת הַיְלָדִים מִן הַגֶּן.
אִם הֵיינוּ בְּקֶפֶה, בֵּיִם אוֹ בְּמִשְׁרָד, רָצְנוּ כָּל עוֹד רוֹחֵנוּ,
רְדוּפוֹת בְּדַמּוֹת הַיֶּלֶד הַבוֹדֵד הַבּוֹכֶה לֵיד הַגֶּדֶר.
חִבְרָתִי נִהְגָה לֹאמֹר: "תִּמְיֵד כְּשֶׁאֲנִי פּוֹתַחַת אֶת הַדֶּלֶת,
אֲנִי חוֹשֶׁשֶׁת שְׁאֲמַצָּא אֶת מְנוֹרַת הַתְּקֵרָה
מְנַפֶּצֶת לְאַרְץ בְּאֶלֶף עֵינֵי זְכוּכִית נְעוּצוֹת".
וְאַמָּנָם יוֹם אֶחָד נְבוֹאֵת הַלֵּב הַתְּקִימָה.
מוֹל עֵינֵי הַיְלָדִים אֲלֵפִי רְסוּקִי זְכוּכִית נִשְׁלָפוּ
וְהַדָּהוּד עָמַד בְּאוֹר. תֹּאמְרוּ, רְשָׁלוֹת.
לֹא, זֶה אִי־אִמָּהוּת הָרוּחַשֶׁת בְּאַפְלָה.